



DAVID, APOGEUL REGALITĂȚII ÎN ISRAEL

Regalitatea nu se numără printre instituțiile fundamentale ale poporului lui Dumnezeu, confederație de triburi legate de Legământ. Ea există totuși, în Canaan, încă din vremea patriarhilor (Gn 20) și, la micile popoare învecinate, încă din vremea exodului și a Judecătorilor (Gn 36, 31; Num 20, 14; 21, 21.33; 22, 4; Ios 10-11; Jdc 4,2; 8,5). Însă, atunci când Israel adoptă reprezentarea regală pentru a o aplica Dumnezeului său, nu trage nici o consecință pentru instituțiile politice: Iahve domnește peste Israel(1Sam 8, 7; Ex 19, 6) în virtutea Legământului însă nici un rege dintre oameni nu îi întrupează prezența în mijlocul poporului.

Regalitatea în Israel apare la cererea oamenilor de a fi ca celelalte popoare. Primul rege al Israelului a fost Saul, ales de către Dumnezeu pentru a îndeplini această funcție. Dar, acesta neascultând de profetul Samuel, cel ce transmitea vorbele Domnului, îndepărtează Duhul Bun ce era asupra lui. Samuel, ascultând de îndrumările lui Dumnezeu, îl unge ca rege pe David. Acesta ascultă de Iahve, și la scurt timp după ungere devine rege al Israelului, marcând începutul apogeului monarhiei în Israel.

Odată cu David, a cărui valoare de conducător carismatic se poate vedea în luptă, mai întâi în Iuda (2 Sam 2, 1-4), iar mai apoi în Israel(2 Sam , monarhia lui mai face un pas față de cea a lui Saul. Regatul se organizează politic după modelul statelor vecine, și mai ales profetia lui Natan face din dinastia davidică o instituție permanentă a poporului lui Dumnezeu, depozitara făgăduințelor divine.

Speranța poporului lui Dumnezeu va fi legată, așadar, de acum înainte, de regalitatea davidică, cel puțin în sudul țării(Gn 49, 8-12) unde instituția își va

păstra mereu forma dinastică. În nord, în schimb, mediile religioase vor avea tendința de a păstra o formă carismatică, și se vor vedea profeți care vor determina vocații regale.